

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Смолян, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любен Д. Хаджииванов

при участието на секретаря Софка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Любен Д. Хаджииванов Търговско дело № 20215400900013 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 432, ал. 1 КЗ във вр.чл. 498, ал. 3 във вр. чл. 86 ЗЗД.

Образувано е по искова молба на Т.Б. и Е.Б. от с. Д., чрез адв. Н.Мънкова и адв. П.Демирева, в която твърдят, че на 12.06.19г., около 22,00ч., на влизане в гр. Неделино, на път SML3170, км. 1+500 било реализирано пътно-транспортно произшествие между лек автомобил марка БМВ, модел 320Д, рег. № СМ***, управляван от Б. В. Х. и товарен автомобил марка Мерцедес, модел Спринтер, рег. № ***, управляван от Г. С. С.

Пътно-транспортното произшествие било реализирано по следния механизъм: водачът на лек автомобил БМВ 320Д, рег. №СМ***, Б. Х., при излизане от завой изгубил контрол върху управлението от него лек автомобил и навлязъл в лентата за насрещно движение, където в обратна посока се движел товарен автомобил Мерцедес Спринтер, рег. № ***, управляван от Г. С. С. Реализирано било ПТП със сериозни повреди по купето на лекия автомобил, при което починали водачът и пътниците в него. При катастрофата починал М. К. – пътник в лекия автомобил.

С действията си водачът на автомобил марка БМВ, модел 320Д, рег. №

СМ***, Б. Х. нарушил множество императивни разпоредби на ЗДвП - чл. 20, ал. 1, чл. 20, ал. 2 и др.

Настъпилото произшествие било удостоверено с констативен протокол за ПТП № 371/13.06.2019г. Във връзка с настъпилото ПТП било образувано и ДП № 119/2019г. на РУП Златоград, прокурорска преписка №1237/2019г. на ОП-Смолян.

Причината за смъртта на М. К. били множество несъвместими с живота телесни увреждания, получени при пътния инцидент. Травмите, в резултат на които настъпила смъртта му били в непосредствена пряка причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Ищците били съответно дядо и баба на М.К.. Поради внезапната смърт на М. за тях настъпили тежки вредни последици – душевни и психически болки и страдания, като загубата на внука им била най-тежкият момент в живота им. Не минавал и ден през който близките да не тъжали за починалия К.. Връзката между баба, дядо и внуче освен кръвна, била и емоционална. Всяка смърт на близък човек се приемала изключително тежко от роднините и хората, които го обичали. Особено болезнено се приемала смъртта от баба и дядо, които изгубили внука си внезапно. Това била травма, която не можела да се преживее и преодолее с времето. Ищците изгубили внука си, който бил тяхна радост, надежда и опора в живота. Внукът им се грижел за тях, помагал им в домакинството и в бита, споделял с тях радости и тревоги, щастливи и тежки мигове.

Ищците твърдят, че в деня на инцидента – 12.06.19г. М. имал рожден ден и навършвал 26 години. Вместо денят да бъде празник за семейството, той се превърнал в най-черният момент от живота им. Ищците цял ден били радостни и празнично настроени, но когато научили за смъртта на внука си се сринали, не спирали да плачат и страдат за загубата на М..

Отношенията между ищците и внукът им били много топли и близки, основани на привързаност и взаимна обич. Имали много силно изградена емоционална връзка помежду си. Живеели в едно село, в непосредствена близост и споделяли делници и празници заедно. Ищците полагали много грижи в отглеждането и възпитанието на внука си, обичали го силно и безрезервно. Не се отделяли един от друг и когато М. вече бил зрял човек отношенията им останали топли и близки. След завършване на средното си образование М. започнал работа и помагал финансово, а и физически на

близките си.

Ищците били тотално съкрушени от новината за внезапната смърт на внука им, не могли да повярват. Твърдят, че преживявали изключително тежко загубата на внука си, който бил една на 26 години и в разцвета на младостта си. Страдали безутешно за М., постоянно плачели и скърбели, посещавали често гроба му, непрекъснато говорили за него и се връщали с горчивина към деня на инцидента. Мъката и болката била нестихваща за ищците. Единствено им оставали спомените за него и снимките му. Постоянно мислели какъв можел да бъде живота му и не могли да приемат несправедливостта на внезапната смърт.

Твърдят, че страдали от посттравматично стресово разстройство вследствие загубата на внука им, нарушен бил сънят им и страдали от депресия. Постоянно плачели, чувствали се безпомощни и не намирали сили да продължат живота си напред. Не излизали никъде и с никого, не желали да разговарят за нищо друго, освен за смъртта на внука им.

Твърдят, че били сломени от внезапната смърт на М., който бил в началото на съзнателния си житейски път и му предстояли най- хубавите моменти и радости в живота – създаване на семейство и деца, което ищците очаквали с нетърпение, радост и надежда.

И към момента Б.и страдали от посттравматично стресово разстройство, което не могли да преодолеят повече от година и половина. Вследствие произшествието и загубата на внука си не могли да спят спокойно, чувствали се тревожни и изнервени, изпадали в депресия, приемали успокоителни за облекчаване на състоянието и дискомфорта, който изпитвали. И към момента били с влошено психическо и емоционално състояние, което не могли да преодолеят и да подобрят.

Посочва се в молбата, че отговорността на виновния водач, управлявал МПС марка БМВ, модел 320Д, рег.№ СМ*** била застрахована в ЗД Бул Инс АД със застрахователна полица Гражданска отговорност № BG/02/119000883667, с валидност 26.03.2019г. – 25.03.2020г.

Ищците предявили претенция на 07.12.20г. към застрахователя-ответник, според разпоредбата на чл. 380 КЗ, за заплащане на обезщетение за причинените им от процесното ПТП неимуществени вреди. Към момента ответникът не бил определил и/или изплатил застрахователно обезщетение.

Предвид посоченото по-горе и според ТР №1/2016г. на ОСГНК ВКС, за ищците бил налице правен интерес да претендират изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени от тях неимуществени вреди вследствие смъртта на М. К. пряко от застрахователя на виновния водач, ЗД Бул Инс АД.

Молят съда да осъди ответника да им заплати обезщетение за неимуществени вреди, вследствие смъртта на внука им М. К., настъпила в пряка причинно-следствена връзка от ПТП от 12.06.2019г., в размер на по 100 000лв. за всеки от тях, ведно със законната лихва за забава върху присъдените обезщетения, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане, както и разноси по делото.

В срок е постъпил отговор от ответника ЗД Бул Инс АД. Исковете се оспорват по основание и размер.

Ответникът оспорва обстоятелството, че бил причинен деликт от водача на лек автомобил БМВ, рег. № СМ***, Б. Х.. Оспорва обстоятелството, че последният действал противоправно и виновно и в причинна връзка с настъпилото ПТП.

Застрахователят оспорва и механизма на ПТП. Счита, че единственото доказателство за механизма на възникване на произшествието било констативния протокол за ПТП, който не се ползвал с материална доказателствена сила в частта обстоятелства и причини за ПТП, доколкото нямало данни длъжностното лице да е възприело лично настъпването на инцидента. Не можело да се направи извод за това, кой от участниците действал противоправно, без да се установял механизма на произшествието. Без установено противоправно поведение не подлежала на приложение презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 ЗЗД. Не бил представен и акт със задължителна сила по смисъла на чл. 300 ГПК.

Поддържа, че било образувано досъдебно производство, за което липсвали данни за развитието му. Нямало и представен акт по чл. 413 НПК или всички факти относно пътния инцидент подлежали на доказване, като доказателствата тежест била върху ищците. Върху ищците била и доказателствената тежест за установяване на всички елементи от фактическия състав на деликта.

Ответникът оспорва да е била причинена вреда, тъй като не били

представени доказателства, които я установявали по безспорен начин.

Твърди, че принос за пътния инцидент имал и водачът на лекия автомобил Мерцедес, рег. № ***. Налице било съизвършителство по смисъла на чл. 53 ЗЗД. Застраховател по застраховка гражданска отговорност на автомобилистите за този автомобил, бил ЗАД ДаллБогг: Живот и здраве. Налице била хипотезата на чл. 499, ал.7 КЗ, множество причинители на застрахователното събитие и солидарна отговорност на застрахователите, каквато била отговорността на делинквентите.

Ответникът оспорва иска и по размер. Претенцията била изцяло неоснователна и не отговаряла на икономическата конюнктура в страната и вредата.

Застрахователят оспорва твърдението, че била налице особено близка връзка с починалия и действително претърпените от смъртта му вреди, по смисъла на ТР №1/2018г. на ОСНГТК на ВКС, както и твърдението, че било налице изключение, което създавало трайна и дълбока емоционална връзка между ищците им починалият им внук. В отношенията им нямало нищо изключително, което подлежало на обезщетение. Ищците и покойният живели на различни места, имали отделен живот и семейства. Цитираната практика визирала случаи на особени изключения, а не всяко страдание, свързано със загуба на роднина. В случая се касаело за нормални в обществото отношения между роднини от втори ред по права линия, в които нямало нищо изключително, което да налагало присъждане на обезщетение.

Поддържа, че според практиката на ВКС, обезщетение се присъждало само тогава, когато от доказателствата можело да се направи несъмнен извод, че лицето претендиращо обезщетение, било провело пълно и главно доказване на съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на смъртта му сериозни като интензитет и продължителност морални болки и страдания. За присъждане на обезщетение не била достатъчна само формалната връзка на родство, а било необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновавали основание за изключение от разрешението, залегнало в Постановление №4/61г. и постановление № 5/69г. на Пленума на ВС. В случая не били налице конкретни житейски обстоятелства, от които да се

направел извод, че привързаността между ищите и покойния им внук станала толкова силна, че смъртта на родственика да им е причинила морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка. Касаело се за лична оценка на духовно изживяване, което не се покривало с визираното в практиката на ВКС.

На следващо място, следвало да се отчете и установеното в разпоредбата на чл. 493а КЗ и §96 КЗ. Не се касаело за лимит на отговорност по застраховката, а за методика за определяне на обезщетения за определен кръг родственици на починал вследствие на ПТП. Според §96 КЗ до влизането в сила на наредбата за утвърждаване на методика по чл. 493а, ал. 2, обезщетението за претърпените неимуществени вреди на лицата по чл. 493а, ал. 4 се определяло в размера до 5000лв. По случая имало образувани претенции и от други наследници на починалия, което изключвало наличие на визираните по-горе основания в практиката на ВКС за присъждане на обезщетение за правоимащи от разширения кръг.

Ответникът прави и възражение за съпричиняване на вредата от починалия, който пътувал без поставен предпазен колан, в противоречие с императивните изисквания на ЗДвП. Налице била обективна причинно-следствена връзка между поведението на пострадалия и настъпилите вреди, като последните произтичали по вид и степен и от собственото му противоправно поведение. При правилно поставен предпазен колан, смъртоносните травми за К. или нямало да настъпят или щели да бъдат в значително по-лека и неопасна за живота степен. Според разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, обезщетението за вреди от непозволено увреждане можело да се намали, ако и самият пострадал бил допринесъл за тяхното настъпване. Приносът на увредения можел да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябвало да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславял в някаква степен.

Прави искане за привличане на трето лице-помагач ЗАД ДаллБогг: Живот и Здраве АД, като застраховател по застраховка гражданска отговорност на автомобилистите за автомобил Мерцедес, рег. № ***.

С определение № 58/28.06.2021г. ЗАД ДаллБогг: Живот и Здраве АД е привлечен като трето лице-помагач.

От ищите е постъпила допълнителна искова молба. Поддържат първоначалната с изложените аргументи, които се основавали на трайната практика на ВКС.

По възражението на ответника за липса на виновно поведение от страна на водача, поддържат, че според разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината при деликт се предполагала във всички случаи. Въпреки, че нямало данни за изхода на воденото по случая досъдебно производство № 119/19г. на РУП Златоград, то това не оборвало презумпцията за виновност на извършителя на деянието.

Относно механизма на произшествието, оспорен от ответника, с исканата съдебна авто-техническа експертиза щял да бъде изяснен в детайли механизмът на ПТП.

По възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат, ищите твърдят, че не било налице съпричиняване от страна на пострадалия. Този въпрос щял да бъде изяснен след изясняване механизма на настъпилото ПТП.

По оспорения размер на иска, ищите поддържат, че възражението на ответника било неоснователно и бланкетно. С ТР №1/2016г. на ОСГТНК на ВКС бил очертан кръга на правоимащите лица да получат обезщетение вследствие смъртта на техен близък и била въведена задължителна практика. Всяка смърт на близък човек се приемала изключително тежко от роднините и хората, които го обичали. В случая особено болезнено и мъчително се приемала смъртта на внук. Това била травма, която не можела да се преживее и преодолее с времето. Изключителната близост между ищите и починалия им внук била постоянна, трайна и емоционалната връзка между тях, и щяла да бъде доказана в процеса.

Възражението на ответника за завишеност на претенциите също било неоснователно. Размерът на обезщетенията за неимуществени вреди се определял от съда по справедливост. Понятието справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД не било абстрактно понятие, а било свързано с преценката на редица конкретно съществуващи обстоятелства, които следвало да бъдат отчетени при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства били възрастта на починалото лице, наличието или липса на семейство и низходящи, създадите се отношения между тях, както и други социални

показатели. Загубата на човек не била измерима с пари, но пълното обезщетяване на неимуществените вреди за близките му, изисквало същото да бъде съпоставимо с претърпените болки и страдания, вследствие смъртта на лицето. Законодателят определял лимит, по смисъла на чл. 432 КЗ на отговорност за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт от 10 000 000лв. за едно застрахователно събитие, независимо от броя пострадали лица към момента на възникване на произшествието, който лимит очертавал и рамката на паричната отговорност, в зависимост от тежестта и еквивалента на неимуществените вреди. Приемането на РБългария в ЕС и поемането на договорни ангажменти спрямо последния, било съпроводено и с промени в размера на застрахователните премии и тенденция към увеличаването им, с оглед пълното компенсиране на вредите по застраховка гражданска отговорност на автомобилистите. Тази тенденция била необратима и оказвала влияние при определяне в последно време на по-голям размер на обезщетенията, присъждани от съдилищата. Това безспорно доказвало рамките на справедливия размер на обезщетенията в конкретната икономическа обстановка. Икономическата обстановка в страната също се променяла и това се отразило и на размерите на минималната работна заплата, като увеличението от 2013г. до 2019г. било с над 80% .

Според ищците, размерът на обезщетенията следвало да бъде разгледан и в светлината на променената общественно-икономическа ситуация след постановяването на задължителната съдебна практика, както и на особената връзка между баба, дядо и внук от народопсихологическа гледна точка.

Поддържат, че с приемането на РБългария като пълноправен член на Съюза се създавала нова ситуация. Държавите-членки на ЕС при постановяване на своите актове, в случай на противоречие между правото на ЕС и националното право, били длъжни да приложат правото на ЕС, което имало примат над националното. Националните съдилища били длъжни да съобразяват и съдебната практика на СЕС. Принципът за предимство на правото на Съюза пред националното право, изисквал националните съдилища да оставят без приложение всяка разпоредба на националното право, която му противоречала, независимо дали била приета преди или след разпоредбата на съюза. Част от вътрешното право била и разпоредбата на §

96, ал. 1 от ЗИДКЗ, в който се определял размер на обезщетението от 5 000 лв. до влизането в сила на наредба за утвърждаване на методиката по чл. 493а, ал. 2 КЗ. Ищите считат, че последната разпоредба противоречала на действащото право на ЕС, уреждащо застрахователните отношения, и в частност на Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и Съвета на ЕС. Отделно от това, считат, че решаващият съд следвало да съобрази решението си и с възприетото от СЕС тълкуване на Директива 72/166/Е на Съвета от 24.04.1972г., Директива 84/5/Е на Съвета от 30.12.1983г. и Директива 90/232/Е на Съвета от 14.05.1990г. от първа, втора и трета директива. Предвид посоченото, ищите считат, че съдът следвало да определи размер на обезщетението според общия принцип на справедливостта, прогласен в чл. 52 ЗЗД, и без да съобразява решението си с фиксирания размер на обезщетението в §96 ЗИДКЗ.

Производството е по чл. 432, ал. 1 КЗ във вр.чл. 498, ал. 3 във вр. чл. 86 ЗЗД - пряк иск на пострадалия срещу застрахователя на делинквента от пътно-транспортно произшествие по застраховка гражданска отговорност, за причинените вреди, при спазване на правилата на чл. 380 КЗ.

Спорни са обезщетенията по размер, като прекалено завишени.

В тежест на ищите е да установят целия фактически състав на чл. 45 ЗЗД – противоправно деяние, свързано с настъпилото ПТП, включително неговия механизъм и причинно-следствената му връзка с настъпилото увреждане, смъртта на пострадалия, както и връзката с претърпените от ищите вреди.

В тежест на ищите е да докажат и претърпените от тях болки и страдания, тяхната степен, интензивност, продължителност и размер.

В тежест на ответника е да докаже всичките си правопрекратяващи, правопогасяващи и правоизключващи възражения, свързани с необоснованост на претенцията по размер, възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалото лице М.К., поради непоставен обезопасителен колан.

ФАКТИ ПО ДЕЛОТО:

С протоколно определение от 17.02.22г. на основание чл. 227 ГПК са били конституирани наследниците на починалия на 02.12.21г. ищец ТР. М. Б. – ЕМ. С. Б., Д.К. и Г.Б., а с определение № 28/28.02.22г. като съищец е

конституирана и М.С..

Безспорно по делото е, че към датата на ПТП /12.06.2019г./ за лек автомобил марка БМВ, модел 320Д, рег. № СМ*** е съществувала валидна застраховка гражданска отговорност при ответното дружество, полица № BG/02/119000883667, с валидност 26.03.2019г. – 25.03.2020г. /протокол от съдебно заседание от 15.11.21г., л. 126/.

Според констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 13.06.19. /л. 5-6/, на 12.06.19г., около 22часа, на път SML3170км. 31+500 между ППС с рег. № СМ3253ВА, с водач Б.Х. и ППС с рег. № KB6512АН възникнало ПТП с пострадали лица Б.Х., М.К., О.С. и Г.С..

Представени и приети като доказателства по делото са и препис извлечение от акт за смърт на М. К. /л.7/; удостоверение за наследници на м. К./л.8/ и удостоверение за раждане на Дафинка Б. /л.9/, удостоверение за идентичност на лице с различни имена, които установяват, че ищите Т.Б. и Е.Б. са баба и дядо по майчина линия на М. К..

Видно от молба вх. № НЩ-7356/07.12.20г. /л.28-29/, ищите отправили до застрахователното дружество претенция за заплащане на обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, в размер на по 100 000лв. за всеки.

Приети по делото са и заверени копия от материалите по ДП №119/2019г. /л.153-л.315/.

Според приетата и неоспорена от страните авто-техническа експертиза /л.331-352/, най-вероятният механизъм за настъпване на произшествието бил следният: на 12.06.19г., около 22,20ч. на път SML-3170/Козарка-Крайна/, на километър 1+500, лек автомобил марка БМВ 320Д, рег.№ СМ***, собственост и управляван от Б.Х., при движение с несъобразена скорост, на лява крива губи контрол над автомобила и се удря странично в насрещно движещия се товарен автомобил марка Мерцедес 313Д, модел Спринтер, рег. № ***, собственост и управляван от Г.С.. Вследствие катастрофата на място загинали водачът на лекия автомобил Б.Х. и возещият се на задната седалка О.С.. Тежко ранен с черепно-мозъчна травма и с опасност за живота бил пътникът, возещ се на предна дясна седалка М.К.. Последният бил транспортиран във ФСМП-Златоград, където починал. При катастрофата леко ранен бил и водачът на товарен автомобил Мерцедес 313Д.

От техническа гледна точка, най-вероятният механизъм за настъпилото ПТП бил следният /л.347/: лек автомобил БМВ 320Д, рег. № СМ***, управляван от Б.Х., на път SML-3170/Козарка-Крайна/, при преминаване на ляв завой, се движел със скорост близка до критичната скорост за този завой, при конкретната пътна обстановка. Водачът отклонил волана наляво и това довело до загубата на напречната устойчивост на автомобила, което го накарало да се насочи към насрещната лява лента за движение. За да остане в собственото си платно, водачът рязко завъртял волана надясно. Рязкото завъртане на волана надясно и загубата на напречна устойчивост на автомобила преди това, предизвикали завъртането на лекия автомобил БМВ по посока на часовниковата стрелка. Ударът бил в лявата страна на лекия автомобил и в предната част на товарния автомобил. След удара лекият автомобил се завъртял още веднъж, по посока обратна на часовниковата стрелка.

Основните причини от техническа гледна точка за настъпване на пътно-транспортното произшествие, било допуснатото управление на лекия автомобил от страна на водача Х. със скорост, надвишаваща критичната за преодолявания завой, което довело до странично приплъзване на автомобила и последващо навлизане в лентата за насрещно движение. Загубата на напречната устойчивост и рязкото завъртане на волана на дясно и предизвиканото от водача завъртане на автомобила по посока на часовниковата стрелка, било причина за настъпване на произшествието.

В заключението на л. 344, фиг. 2 и фиг. 3, вещото лице представя движението на товарния автомобил Мерцедес 313 ЦДИ и лек автомобил БМВ320Д преди и към момента на произшествието /фиг.2/ и движението на посочените автомобили и оставените спирачни следи при приплъзването /фиг. 3/.

Според заключението, произшествието настъпило около 22,20ч. на прав пътен участък с две ленти за движение, с едрозърнеста асфалтова настилка, при добра видимост. Пътното платно било с ширина 6,40м. двете пътни платна били разделени с непрекъсната линия, от двете страни на платното имало пътни банкети с ширина на левия банкет 2,70м. и на десния 2,20м. Пътното платно било сухо, по пътя липсвали неравности – дупки и препятствия.

Според експерта, скоростта на движение на лек автомобил БМВ 320 Д, била 93км.ч., колкото била критичната скорост за този завой, при дадената пътна обстановка. Водачът на лекия автомобил имал техническа възможност да избегне произшествието, при навлизане в завоя със скорост по-ниска от критичната. В същото време, скоростта на движение на товарния автомобил Мерцедес преди задействане на спирачната му система била 85,64км.ч., при ограничение на скоростта от 50км./ч. В случай, че водачът на този автомобил се движел със скорост ненадвишаваща ограничението, то вероятността за удара щяла да е по-малка, тъй като можел да предприеме аварийно/екстремно/ спиране и да остане в дясната лента.

Посочва се още в заключението, че автомобил БМВ 320Д бил фабрично оборудван с триточкови колани на предните и задната седалки, като имало и фабрично монтирани въздушни възглавници на волана и на арматурното табло пред пасажера вдясно.

В съдебно заседание вещото лице поддържа заключението. Посочва като основна причина за произшествието високата скорост от 93 км.ч., с която се движел лекият автомобил, довела до страничното му приплъзване и навлизане в лявата лентата за насрещно движение.

Относно предпазните колани, експертът пояснява, че коланът бил средство за пасивна защита и с ефективност при челен удар до 60км./ч. При страничен удар и при обръщане нямал такава ефективност. При удара, който настъпил в лявата страна, телата първоначално били насочени наляво, а след обратното завъртане, били насочени в обратна посока. При поставен обезопасителен колан свободно придвижване на тялото нямало да има, но щели да се получат други наранявания.

По отношение получените телесни увреждания и причинно-следствената връзка между произшествието и настъпилата смърт на К., е била допусната и приета съдебно-медицинска експертиза /л.354-368/.

Според експерта, на починалия пострадал била причинена тежка съчетана черепномозъчна и гръдна травма, многофрагментно счупване на черепния покрив и основа, разрушаване на твърдата и меки мозъчни обвивки, разрушаване на мозъка, множествено многофрагментно счупване на ребра двустранно, кръвонасядания на мускули и меки тъкани около местата на счупване, множество охлузвания и кръвонасядания по главата и лицето,

кръдния кош и крайниците. Травматичните увреждания били причинени от действието на удар с или върху твърд тъп предмет със значителна кинетична енергия.

Според заключението, смъртта на К. се дължала на множеството травматични увреждания, несъвместими с живота, причинени от тежката съчетана черепно-мозъчна и гръдна травма и била в пряка причинно-следствена връзка с възникналото на 12.06.19г. ПТП.

Посочва се в заключението, че К. бил без поставен колан и се намирал между предните две седалки с глава опряна на задната седалка. При положение, че пострадалият бил с правилно поставен обезопасителен колан, то според експерта, голяма част от травматичните увреждания най-вероятно щели да бъдат избегнати, но щели да се появят други такива. Действието на обезопасителния колан било ефективно при челни удари със скорост до 60км./ч. При странични удари в лявата страна на автомобила, с посочената висока скорост, както и последвалото завъртане, действието на обезопасителния колан било нищожно до минимално.

В съдебно заседание експертът дава заключение, че смъртта на М.К. е в пряка причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Относно действието на обезопасителните колани и на въпрос дали с предпазен колан би получил същите увреждания, вещото лице, пояснява, че най-вероятно при поставен колан пострадалият е щял да остане на седалката и черепно-мозъчната травма щяла да бъде избегната, можело да има гръдно-черепна, но нямало да е така тежка. В случая черепно-мозъчната травма била водеща, черепът бил раздробен, като фрагменти от него излизали през раната, черепният покрив бил счупен отгоре и в основата и имало разрушаване на мозъка точно от тези фрагменти. Всичко това говорело за много силен удар, а двете големи рани, означавали, че предмета, в който се бил ударил най-вероятно бил с добре изразен ръб в купето.

Според експерта, било твърде вероятно и възможно по време на удара пострадалият да се е придвижил към шофьора, да се е ударил в някои деформирани елементи, след което при завъртането на автомобила да е паднал. При положение, че К. бил с правилно поставен предпазен колан, съществувала голяма вероятност голяма част от травматичните увреждания да бъдат избегнати, като можело да се избегне и фаталния удар в главата.

Можел да получи някаква шийна или друга травма, но с огромен шанс да живее, тъй като пътувал в дясната част на автомобила, а удара бил в лявата. В случая ударът бил в главата, тъй като тялото политнало с главата напред. Не се откривали инерционни травми, нямало разкъсване на белите дробове, аортата била цяла.

С оглед направеното възражение за съпричиняване, свързано с обстоятелството, че пострадалият се качил в автомобил, управляван от водач, употребил алкохол, е била приета съдебно-токсикологична експертиза /л.373-375/.

Според неоспореното заключение, съдържанието на алкохол в кръвта на водача Б. Х. била 0,33промила, което съдържание отговаряло на субклинична фаза на алкохолното опиване. В делото липсвали показания за прием на алкохол и външни белези на алкохолно опиване у водача, а и не била известна индивидуалната му толерантност към алкохол. От друга страна, можело да се допусне влияние, при положение, че се интерпретирало щофьорското му поведение в деня на произшествието.

За установяване на търпените болки и страдания от ищците и близостта им с починалия е била допусната съдебно-психологическа експертиза, изслушани са били и свидетели.

Експертът по съдебно-психологическата експертиза /л.318-329/, след проведено психологично интервю с ищцата Б., приема, че по тестови методики не се отчитат нарушения със симптоми на тревожност, депресивност и посттравматичен стрес. Скръбта във връзка със загубата на внука й М.К., протекла като неусложнена, нормална скръб, но едновременно с това психотравмено. Не се намирали достатъчно данни за наличие на непрекъснато нарастващо затруднение да се приеме факта на загубата от смъртта, което отричало наличието на комплицирана смърт. Основното, което отличавало нормалната от комплицираната скръб, била интензивността или продължителността на реакциите.

Посочва се в заключението, че при провеждане на интервюто ищцата е загубила съпруга си преди два месеца /ищецът Т.Б./, а внука си преди повече от две години, както и, че мисловният процес протичал с леко забавен темп и наличие на умерени до значителни снижения в етапите на запомняне, но с относително добри възможности за репродукция на стари данни.

Според експерта, в теоретичен план и в зависимост от клиничната изява, реакциите след стрес се разделяли на три групи: остра стресова реакция, посттравматично стресово разстройство и разстройство в адаптацията. Вещото лице остава на становището за преживяна траурна реакция, останала като тежка психотравма за личността на ищцата, която в значителна степен се е отразила на личностовото и социално функциониране, за период не по-малък от една година. Това довело до ежедневни промени в настроението на Б. – от жизнерадостно в плач, тъга, тревожност, раздразнителност. Завинаги и необратимо били изменени и очакванията за бъдещето.

Към момента на експертизата, вещото лице не намира данни за симптоми на тревожност, депресивност, посттравматично стресово разстройство и разстройство в адаптацията, поради което приема, че ищцата се адаптирала към преживяната стресова ситуация.

В хода на психологичното интервю Б. споделила, че М. бил дете на дъщеря ѝ, която от много години живеела в друга къща; че като малък бил много често в къщата им; че се грижели за него и че на село било така, бабите и дядовците често участвали много в отглеждането на внуците, с М. било така, така било и с другите им внуци. Споделила още, че внукът ѝ работел в София; че живеел в къщата на родителите си, но често идвал при нея; че когато си идвал от София винаги я навещавал. Тъй като М. изгубил преди години баба си и дядо си по бащина линия, идвал често при тях; че него специално го гледали много.

В заседание вещото лице-психолог уточнява, че е оценявала единствено психологичното състояние на ищцата Б., тъй като междуременно ищецът Б. починал.

Сочи, че Б. била във възраст, в която се наблюдавали дегенеративни промени и установила, че при ищцата се наблюдавало намаление в когнитивния процес – внимание, памет, мисловен процес и обработка на информацията. Интервюто било проведено два месеца след загубата на съпруга ѝ, при което фокус в разговора бил покойният ѝ, а не толкова внукът ѝ, което в психологията се тълкувало като изместване на скръбта.

Експертът-психолог установил и загуба на информация при ищцата във връзка със събития, свързани със смъртта на внука ѝ. Моментът, който

изпъквал, бил свързан със съобщението за смъртта. Вещото лице обяснява последното с обстоятелството, че ищцата е на 79 години и е дементна.

На следващо място, вещото лице Величкова обяснява, че М. К. не е живял в дома на ищцата, не е имал споделено ежедневие, връзката била по празници. Действително, извършвали обща трудова дейност или такава в домакинството, но не със силата на такава емоционална свързаност, която да номинира над връзката с всички останали внуци и близки, макар това да декларирали. Предвид изминалите години от инцидента, вещото лице не се ангажира със становище, че при ищцата е съществувала остра стресова реакция при съобщаване на новината за загубата на М.. Имало протичаща естествена траурна реакция, свързана с възрастта и очакваните събития, предвид младата възраст, на която починал К.. Допълнително увеличил остротата на реакциите факта, че съобщението за смъртта било в деня, в който М. трябвало да празнува рождения си ден.

Според свидетелката С., дъщеря на ищцата и конституирана като съищец след смъртта на ищеца Б., М. бил слабост на ишците. Бил добро и обичливо дете, от малък ходел непрекъснато при ишците, помагал им, бил отзивчив и когато имали нужда от нещо, той им го купувал. Тъй като живеели наблизко почти всеки ден посещавал баба си и дядо си, връзката им била много специална и силна. Ишците имали общо шест внучета, но М. бил слабост за тях. Към останалите се внуци също се държали така, но към М. било различно. Стараели се да имат еднакво отношение към всички, но към М. били по-привързани, бил им „влезнал под кожата“, за тях той бил нещо изключително. Загубата му била неочаквана и много тежка за всички. Психически и емоционално родителите на свидетелката бил в ужасно състояние, поради нелепата загуба. Животът им се променил, страдали много. Преди инцидента ишците били много жизнени, имали известни здравословни проблеми, но не били в такава степен. След инцидента ищецът се променил психически и физически, бил му поставен пейсмейкър. Ищцата също постъпила в болница по повод неправилно функциониране на бъбреците. Животът им се променил след инцидента, избягвали разговорите на тази тема, за да не се натоварват емоционално.

Основното си образование М. завършил в Д., а средното свидетелката не може да посочи дали в Смолян или в Златоград. След завършване на

средното образование постъпил и в университет, но започнал работа в София и там работил в продължение на 2-3 години.

Свидетелката сочи, че живее в друга махала, в същото населено място, но всеки ден се чувала с родителите си, често ходела при тях. усещала по-специалното отношение на ищите към М..

С молба вх.№1605/05.05.22г., на основание чл. 214 ГПК ищите правят намаление на цената на иска от предявения размер от по 100 000лв. за всеки от тях до размер от по 30 000лв. за всеки, като съдът е оставил без уважение искането, тъй като молбата изхожда само от двама от ищите, конституирани след смъртта на ищеца Т.Б..

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Според чл. 432, ал. 1 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка Гражданска отговорност, при спазване на изискванията на чл. 380.

В чл. 380 КЗ е предвидено, че лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Срокът за окончателното произнасяне по претенция по задължителна застраховка Гражданска отговорност не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции, според чл. 496, ал. 1 КЗ.

Разпоредбата на чл. 498, ал. 3 КЗ обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по уреждане на отношенията между увреденото лице и застрахователя, и изтичането на срока по чл. 496 КЗ, ако застрахователят откаже да плати обезщетението, или ако увреденото лице не е съгласно с определеното или изплатеното обезщетение.

Процедурата по чл. 380 КЗ е била изпълнена, доколкото ищите са предявили претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди с вх.№7356/07.12.20г.г. /л. 28-29/.

За ангажиране отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ е необходимо да бъдат доказани наличието на всички кумулативни изисквания на фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител на вредата, както и съществуването на валидно

застрахователно правоотношение между последния и застрахователя към момента на увреждането.

Безспорно по делото е, че към датата на ПТП /12.06.2019г./ за лек автомобил марка БМВ, модел 320Д, рег. № СМ*** е съществувала валидна застраховка гражданска отговорност при ответното дружество, полица № BG/02/119000883667, с валидност 26.03.2019г. – 25.03.2020г.

Деянието, неговата противоправност, настъпването на вредата и причинно-следствената връзка между деянието и вредата, се установяват от приетите авто-техническа и съдебно-медицинска експертизи.

Според авто-техническата експертиза /л.331-352/, механизмът на произшествието бил следният: на 12.06.19г., около 22,20ч. на път SML-3170/Козарка-Крайна/, на километър 1+500, лек автомобил марка БМВ 320Д, рег.№ СМ***, собственост и управляван от Б.Х., при движение с несъобразена скорост, на лява крива загубил контрол над автомобила и се ударил странично в насрещно движещия се товарен автомобил марка Мерцедес 313Д, модел Спринтер, рег.№ ***, собственост и управляван от Г.С.. Вследствие катастрофата на място загинали водачът на лекия автомобил Б.Х. и возещият се на задната седалка О.С.. Тежко ранен с черепно-мозъчна травма и с опасност за живота бил пътникът, возещ се на предна дясна седалка М.К.. Последният бил транспортиран във ФСМП-Златоград, където починал. При катастрофата леко ранен бил и водачът на товарен автомобил Мерцедес 313Д, Г.С..

От техническа гледна точка, механизмът на настъпилото ПТП бил следният /л.347/: лек автомобил БМВ 320Д, рег. № СМ***, управляван от Б.Х., на път SML-3170/Козарка-Крайна/, при преминаване на ляв завой, се движел със скорост близка до критичната скорост за този завой, 93км./ч. при конкретната пътна обстановка. Водачът отклонил волана наляво и това довело до загубата на напречната устойчивост на автомобила, което го накарало да се насочи към насрещната лява лента за движение. За да остане в собственото си платно, водачът рязко завъртял волана надясно. Рязкото завъртане на волана надясно и загубата на напречна устойчивост на автомобила преди това, предизвикали завъртането на лекия автомобил БМВ по посока на часовниковата стрелка. Ударът бил в лявата страна на лекия автомобил и в предната част на товарния автомобил. След удара лекият

автомобил се завъртял още веднъж, по посока обратна на часовниковата стрелка.

Основна причина за настъпване на пътно-транспортното произшествие, било допуснатото управление на лекия автомобил от страна на водача Х. със скорост, надвишаваща критичната за преодолявания завой, което довело до странично приплъзване на автомобила и последващо навлизане в лентата за насрещно движение. Загубата на напречната устойчивост и рязкото завъртане на волана надясно и предизвиканото от водача завъртане на автомобила по посока на часовниковата стрелка, било причина за настъпване на произшествието. Скоростта на движение на лек автомобил БМВ 320 Д била 93км.ч. колкото била критичната скорост за този завой. Водачът на автомобила имал техническа възможност да избегне произшествието при навлизане в завоя, със скорост по-ниска от критичната. В същото време, скоростта на движение на товарния автомобил Мерцедес преди задействане на спирачната му система била 85,64км.ч., при ограничение на скоростта от 50км./ч.

Установява се по несъмнен начин от съдебно-медицинската експертиза, че смъртта на К. била причинена тежка съчетана черепномозъчна и гръдна травма, многофрагментно счупване на черепния покрив и основа, разрушаване на твърдата и меки мозъчни обвивки, разрушаване на мозъка, множество многофрагментно счупване на ребра двустранно, кръвонасядания на мускули и меки тъкани около местата на счупване, множество охлузвания и кръвонасядания по главата и лицето, гръдния кош и крайниците, и смъртта се дължала на множеството травматични увреждания, несъвместими с живота.

Съчетаната черепно-мозъчна и гръдна травма била в пряка причинно-следствена връзка с възникналото на 12.06.19г. пътно-транспортно произшествие.

С оглед установените обстоятелства и доколкото е безспорно съществуването на валидно застрахователно правоотношение по застраховка гражданска отговорност за автомобила, с който е било причинено процесното ПТП, то се налага извод, че са налице предпоставките, обуславящи отговорността на ответника за обезщетяване по реда на чл. 432, ал. 1 КЗ на причинените на ищците Т. и Е. Б.и, вследствие увреждането вреди.

При определяне размера на дължимото обезщетение съдът следва да съобрази критериите за справедливост, визирани в чл. 52 ЗЗД, както и да отчете конкретните факти за случая, начинът по който се е отразил на ишците, както и икономическата обстановка в страната. Преценката за начина на отразяване върху психичното състояние на увредения в случаите на смърт на близък родственик, следва да се извърши като се вземе предвид и възрастта на починалия, действителните отношения между родственика и починалия, степента им на близост и привързаност, както и обстоятелствата по произшествието – тежестта на нарушенията, поведението на виновния и пострадалите, причинната връзка на това конкретно поведение с настъпилите вреди, тежестта на последиците .

Ишците Т.Б. и Е.Б. претендират обезщетение за загуба на внук.

С Тълкувателно решение № 1/2016г. от 21.06.2018г. се приема, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на Върховния съд и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които е справедливо да бъдат обезщетени. Прието е още, че обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. В мотивите на така постановеното тълкувателно решение е разяснено, че особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци. В традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик.

За да обосноват морални страдания и емоционална привързаност,

надхвърляща нормалното за отношенията между прародители-внук, в исковата молба се сочи, че поради внезапната смърт на М. за тях настъпили тежки вредни последици – душевни и психически болки и страдания, като загубата на внука им била най-тежкият момент в живота им; не минавал и ден, в който да не тъжат за него; че връзката между тях освен кръвна, била и емоционална; че изгубили внука си, който бил тяхна радост, надежда и опора в живота; че в деня на инцидента – 12.06.19г. М. имал рожден ден, навършвал 26 години и вместо денят да бъде празник за семейството, той се превърнал в най-черният момент от живота им; че полагали много грижи в отглеждането и възпитанието на внука си, обичали го силно и безрезервно, не се отделяли един от друг и когато М. вече бил зрял човек отношенията им останали топли и близки.

Ишците не доказват изведените в Тълкувателно решение № 1/2016г. критерии за изключителност като предпоставка за признаване на правото им на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от причинената при произшествието на 12.06.2019г. смърт на М. К..

На първо място, в хода на делото, видно от препис-извлечение от акт за смърт /л.377/ ищецът Т.Б., починал на 02.12.21г. и като съищци са били конституирани наследниците му ишцата Е.Б., Д.К., Г.Б. и М.С..

Единственият разпитан свидетел за установяване на отношенията между ишците и починалия им внук, е съищцата М.С..

Показанията на С. не установяват отношения между ишците и М.К., различаващи се от традиционните за обществото ни отношения между прародители и внуци.

Това, че до завършване на средното си образование М. живял в същото населено място, че ги посещавал често, че отбелязвали заедно семейни празници, че бил обичливо и услужливо дете и често им помагал в домакинството, пазарувал и пр., не разкриват изключителност на съществуващата между ишците и починалия им внук връзка.

Видно от показанията на свидетелката, ишците имали общо шест внучета и се стараели да имат еднакво отношение към всички. След завършване на основното си образование М.К. учил и работил в други населени места.

Горното се подкрепя и от психологичното интервю с ишцата,

проведено от вещото лице-психолог. При провеждане на интервюто ищцата била изгубила съпруга си преди два месеца /ищецът Т.Б./, а внука си преди повече от две години.

Скръбта от загубата на внука й М.К., протекла като неусложнена, нормална скръб, не се намирали достатъчно данни за наличие на непрекъснато нарастващо затруднение да се приеме факта на загубата от смъртта, което отричало наличието на комплицирана скръб.

Вещото лице остава на становището за преживяна траурна реакция, останала като тежка психотравма за личността на ищцата, която в значителна степен се е отразила на личностовото и социално функциониране, за период не по-малък от една година. Това довело до ежедневни промени в настроението на Б. – от жизнерадостно в плач, тъга, тревожност, раздразнителност. Завинаги и необратимо били изменени и очакванията за бъдещето.

Към момента на експертизата вещото лице не намира данни за симптоми на тревожност, депресивност, посттравматично стресово разстройство и разстройство в адаптацията, поради което приема, че ищцата се адаптирала към преживяната стресова ситуация.

В хода на психологичното интервю Б. споделила, че М. бил дете на дъщеря й, която от много години живеела в друга къща; че като малък бил много често в къщата им; че се грижели за него и че на село било така, бабите и дядовците често участвали много в отглеждането на внуците, с М. било така, така било и с другите им внуци. Споделила още, че внукът й работел в София; че живеел в къщата на родителите си, но често идвал при нея; че когато си идвал от София винаги я навещявал. Тъй като М. изгубил преди години баба си и дядо си по бащина линия, идвал често при тях; че него специално го гледали много.

Освен посоченото, Б. била във възраст, в която се наблюдавали дегенеративни промени и установила, че при ищцата се наблюдавало намаление в когнитивния процес – внимание, памет, мисловен процес и обработка на информацията. Интервюто било проведено два месеца след загубата на съпруга й, при което фокус в разговора бил покойният й съпруг, а не толкова внукът й, което в психологията се тълкувало като изместване на скръбта.

Експертът-психолог установил и загуба на информация при ищцата във връзка със събития, свързани със смъртта на внука й. Моментът, който изпъквал, бил свързан със съобщението за смъртта. Вещото лице обяснява последното с обстоятелството, че ищцата е на 79 години и е дементна.

На следващо място, вещото лице е посочило, че М. К. не е живял в дома на ищцата, не е имал споделено ежедневие, връзката била по празници. Действително, извършвали обща трудова дейност или такава в домакинството, но не със силата на такава емоционална свързаност, която да номинира над връзката с всички останали внуци и близки, макар това да са декларирали. Предвид изминалите години от инцидента, вещото лице не се ангажира със становище, че при ищцата е съществувала остра стресова реакция при съобщаване на новината за загубата на М.. Имало протичаща естествена траурна реакция, свързана с възрастта и очакваните събития, предвид младата възраст, на която починал К.. Допълнително увеличил остротата на реакциите фактът, че съобщението за смъртта било в деня, в който М. трябвало да празнува рождения си ден.

Остават недоказани конкретни житейски обстоятелства, които могат да се посочат като причина за създаване на особена духовна и емоционална близост между ищцата Б. и внука й, по смисъла на тълкувателното решение, която да е основание ищцата да попада в кръга на лицата, имащи право да получат обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на М. К.. В този смисъл и решение № 17/16.03.21г. на ВКС по т.д. 291/20г., Пт.о. Същото се отнася и за ищеца Т.Б.

Ишците действително са претърпели болки и страдания от смъртта на внука си, които обаче не подлежат на обезщетяване, тъй като не се установява по категоричен начин твърдяната между тях привързаност да е по-силна от обичайната до степен на изключителност, която да предполага право на обезщетение за претърпените вреди.

При тези изводи няма основание да бъде ангажирана отговорността на застрахователя за обезщетение за неимуществени вреди, поради което като неоснователен предявеният иск за заплащане на обезщетение в размер на по 100 000лв. за всеки от ишците, за претърпени неимуществени вреди, болки и страдания, причинени от смъртта на М. К. при ПТП на 12.06.19г., ведно със законната лихва за забава от датата на завеждане на исковата молба до

окончателното изплащане, следва да бъде отхвърлен изцяло.

За пълнота на решението съдът дължи произнасяне и по заявеното и поддържано от ответника за съпричиняване на вредоносния резултат.

За да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за настъпването на вредите, създавайки условия или улеснявайки с виновното си поведение тяхното настъпване, независимо дали това поведение се изразява в действие или бездействие.

Според мотивите на ТР №1/2312.2015г. на ВКС по т.д. №1/2014г., ОСТК, „приносът на увредения, като обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен“.

Както се посочва и в решение №175/01.04.22г. по в.т.д. № 775/21г. на АС-Пловдив, разграничават се две основни проявления на съпричиняването: 1/допринасянето на пострадалия за възникване на самото ПТП, като правно значим факт, обуславящ прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и 2/ приносът му за настъпване на вредата спрямо него, който факт също води до приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

В този смисъл, основателно е поддържаното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалото лице М. К., свързано с непоставяне на обезопасителен колан, както и приемането да пътува в автомобил, за водача на който се знае, че е употребил алкохол.

Разпоредбата на чл. 137а ЗДв.П задължава водачите и пътниците в МПС, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които превозните средства са оборудвани. Посочено е в приетото заключение по авто-техническата експертиза, че автомобил БМВ 320Д, рег. № СМ*** е бил фабрично оборудван с триточкови колани на предните и задната седалки, както и с фабрично монтирани въздушни възглавници на волана и на арматурното табло пред пасажерската седалка. В материалите по ДП било посочено, че обезопасителни колани не били използвани от водача и пътниците му в лекия автомобил, а пострадалият К. е бил пътник на предната дясна седалка.

Следва да бъде съобразено и посоченото от експерта по съдебно-

медицинската експертиза, че при положение, че К. бил с правилно поставен предпазен колан, съществувала голяма вероятност голяма част от травматичните увреждания да бъдат избегнати, като можело да се избегне и фаталния удар в главата. Можел да получи някаква шийна или друга травма, но с огромен шанс да живее, тъй като пътувал в дясната част на автомобила, а удара бил в лявата част.

На следващо място, водачът на автомобила е с установена алкохолна концентрация от 0,33g/L, посредством химическа експертиза, което съдържание отговаряло на субклинична фаза на алкохолно опиване.

Като пълнолетно лице, пострадалият К. е могъл да направи преценка относно употребата на алкохол от водача, а също и произтичащите от пътуването в същия автомобил неблагоприятни последици, или с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане, изразяващо се в поемането на предвидим и очакван риск, което представлява противоправен принос и е в причинна връзка с вредоносния резултат.

Установеният принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат следва да бъде отчетен при определяне размера на дължимото обезщетение.

При определяне степента на съпричиняването подлежи на съпоставка тежестта на нарушението на делинквента и това на увреденото лице, за да бъде установен действителният обем, в който всеки един от тях е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат.

Предвид изложеното по-горе, съдът приема, че приноса на К. е в размер на 20%.

Предвид на всичко изложено, исковете, като неоснователни, следва да се отхвърлят изцяло.

С оглед изхода на спора ищците следва да заплатят на ответника направените от последния разноси за заплащане на възнаграждение на един адвокат, което обаче следва да се намали поради основателното възражение за прекомерност с оглед фактическата и правна сложност на делото, до размера предвиден в Наредба № 1/2014г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, от 3 530лв.

С оглед на изложеното и на посоченото основание, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на ЕМ. С. Б., ЕГН *****, от с. Д., общ. Златоград, ул. ** № 69, Д. ТР. К., ЕГН ***** от с. Д., общ. Златоград, ул. **, Г. ТР. Б., ЕГН ***** от с. Д., общ. Златоград, ул. ** № 69, М. ТР. СЛ., ЕГН *****, с. Д., ул. Христо Ботев 1, всички наследници и правоприменители на ТР. М. Б., ЕГН *****, от с. Д., общ. Златоград, съдебен адрес гр. София, ул. **, адв. Нелия Мънкова и адв. Поля Демирева, на основание чл. 423 КЗ и чл. 86 ЗЗД да се осъди ЗД Бул Инс АД – София, ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. **, представлявано от С. П. и К. К. да заплати обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания, вследствие смъртта на М. В. К., ЕГН *****, в резултат на пътно-транспортно произшествие на 12.06.19г., около 22ч. на влизане в гр. Неделино, на път SML3170, км. 1+500, между лек автомобил БМВ 320Д, рег. № **, управляван от Б. В. Х. и товарен автомобил Мерцедес Спринтер, рег. № ***, управляван от Г. С. С. в размер на 100 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 17.03.21г. до окончателното им изплащане, като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ иска на ЕМ. С. Б., ЕГН *****, от с. Д., общ. Златоград, ул. ** № 69, съдебен адрес гр. София, ул. **, адв. Нелия Мънкова и адв. Поля Демирева, на основание чл. 423 КЗ и чл. 86 ЗЗД да се осъди ЗД Бул Инс АД – София, ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. **, представлявано от С. П. и К. К. да заплати обезщетение за неимуществени вреди, болки и страдания, вследствие смъртта на М. В. К., ЕГН *****, в резултат на пътно-транспортно произшествие на 12.06.19г., около 22ч. на влизане в гр. Неделино, на път SML3170, км. 1+500, между лек автомобил БМВ 320Д, рег. № **, управляван от Б. В. Х. и товарен автомобил Мерцедес Спринтер, рег. № ***, управляван от Г. С. С. в размер на 100 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 17.03.21г. до окончателното им изплащане, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА ЕМ. С. Б., ЕГН *****, лично и като наследник на Т.Б., Д. ТР. К., ЕГН *****, Г. ТР. Б., ЕГН *****, М. ТР. СЛ., ЕГН *****, да заплатят на ЗД Бул Инс АД – София, ЕИК **, разноси по делото от 3 530лв., адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на третото лице – помагач на страната на ответника – ЗАД ДаллБогг:Живот и здраве.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Апелативен съд – Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____